

דרכו של הקדוש ברוך הוא - אף על גב שמוזמנת לכן אדם להיות שלו, מקדים אחר ונושא אותה עד שמגיע זמנו של זה. כיון שהגיע זמנו, נדחה זה שנשא אותה מלפני האחר הזה ששא אחר כך ומסתלק מהעולם, וקשה לפני הקדוש ברוך הוא להעבירו מהעולם כשעדין לא הגיע זמנו מלפני האחר הזה. וסוד שבת שבע שנתנה לאוריה החתי (כפי שאמרנו) בתחלה, צא ודיק ותמצא למה נתנה הארץ הקדושה לכנען בטרם שבאו ישראל, ותמצא דבר זה. והכל סוד אחד הוא ודבר אחד.

בא ראה, דוד, אף על גב שהודה על חטאו ושב בתשובה, לא הסיר מלבו ורצונו מאותם חטאים שחטא ומאותו חטא של פת שבע, כי פחד עליהם תמיד שמא יגרם אחד מהם ויקטרג עליו בשעת הספנה, ולכן לא שכח אותם ממנו ומרצונו.

דבר אחר, כי פשעי אני אדע - כל הדרגות שתלויות בהם חטאי בני אדם אני אדע. וחטאתי נגדי תמיד - זו פגימת הלבנה שלא יצאה מטמאתה עד ששא שלמה והאינה בשלמות, ואז התבסס העולם וישבו ישראל לבטח, שפתיב (מלכים א-ה) וישב יהודה וישראל לבטח איש תחת גפנו ותחת תאנתו. ועם כל זה - וחטאתי נגדי תמיד, ולא נפסק מהעולם עד שיבא מלך המשיח לעתיד לבא, כמו שנאמר (זכריה א) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ.

הוא היה גבור ציד לפני ה' על פן יאמר פנמרד גבור ציד לפני ה'. בא ראה, הוא היה איש חזק. לבושי אדם הראשון היה לובש, וידע

לאוריה החתי מן קדמת דנא. אמר ליה הכי אורחוי דקדשא בריך הוא אף על גב דאתתא אזמינא ליה לבר נש למיהוי דיליה, אקדים אחר ונסיב לה עד דמטא זמניה דהאי. כיון דמטא זמניה, אתדחייא האי דנסיב לה מקמי האי אחרא דאתי לבתר ואסתלק מעלמא. וקשי קמיה קדשא בריך הוא לאעברא ליה מעלמא עד לא מטי זמניה מקמי האי אחרא. ורזא דבת שבע דאתיהיבת לאוריה החתי (בדאמרנו) בקדמיתא, פוק ודיק ותשפח. אמאי אתיהיבת ארעא קדישא לכנען עד לא ייתון ישראל. ותשפח מלה דא. וכלא רזא חדא איהו ומלה חדא.

תא חזי, דוד אף על גב דאודי על חוביה ותב בתיובתא, לא אעדי לביה ורעותיה מאנון חובין דחב, וימההוא חובא דבת שבע, בגין דדחיל עלייהו תדיר דילמא גרים חד מנייהו ויקטרג עליה בשעתא דספנה. ובגין כך לא אנשי לון מיניה ומרעותיה.

דבר אחר כי פשעי אני אדע פלהו דרגין דתליין בהו חובי בני נשא אני אדע. וחטאתי נגדי תמיד דא פגימו דסיהרא דלא נפקא מסאובתא עד דאתא שלמה ואתנהירת באשלמותא. וכדין אתבסם עלמא ויתיבו ישראל לרחצן דכתיב, (מלכים א ה) וישב יהודה וישראל לבטח איש תחת גפנו ותחת תאנתו. ועם כל דא וחטאתי נגדי תמיד. ולא אתפסק מעלמא. עד דייתי מלכא משיחא לזמנא דאתי כמה דאתמר (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ:

הוא היה גבור ציד לפני יי על פן יאמר פנמרוד גבור ציד לפני יי. תא חזי, הוא היה גבר תקיף. לבושו דאדם הראשון היה

לְבִישׁ וְהוּה יָדַע לְמִיַּצֵּד צִידָה דְּבִרְיִיתָא בְּהוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר נִמְרֹד הָוּה מִפְּתֵי לְבִרְיִיתָא לְמִיָּהּ בְּתַר פּוּלְחִין דְּעִבּוּדָה זָרָה וְהוּה שְׁלִיט בְּאַנוּן לְבוּשִׁין וְנִצַּח בְּנֵי עֲלָמָא וְהוּה אָמַר דְּאִיהוּ שְׁלִיטָא בְּעֲלָמָא וּפְלַחִין לֵיהּ בְּנֵי נְשָׂא. וְאַמְאֵי אַקְרִי שְׁמִיהּ נִמְרֹד דְּמִרְד בְּמַלְפָּא עֲלָאָה דְּלַעֲיִלָּא דְּמִרְד בְּעֲלָאֵי וּמִרְד בְּתַתָּאֵי.

לצוד צידה של הבריות בהם. אמר רבי אלעזר, נמרוד היה מפתה את הבריות ללכת אחר עבודת העבודה זרה, והיה שולט באותם לבושים ומנצח את בני העולם, והיה אומר שהוא שליט של העולם, ועובדים אותו בני אדם. ולמה נקרא שמו נמרוד? שמרד במלך העליון שלמעלה, שמרד בעליונים ומרד בתחתונים.

באותם לבושים הוא שלט על כל [שאר] בני העולם ומלך בהם, ומרד ברבוננו ואמר שהוא השליט של העולם, והיה מפתה את הבריות אחריו, עד שמשך בני אדם לצאת מאחר עבודת רבון העולם. אמר רבי שמעון, בלבושים הללו יודעים בהם החברים סוד עליון.

משנה. ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים. רבי שמעון פתח, (מלכים-א ו) והבית בהבנתו אכן שלמה מסע נבנה ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בפית בהבנתו. והבית בהבנתו - וכי לא היה בונה אותו שלמה וכל האמנים שהיו שם? מה זה בהבנתו?

אלא כן הוא, כמו שכתוב (שמות כה) מקשה תיעשה המנורה. אם היא מקשה, מהו תיעשה? אלא ודאי הכל באות ונס נעשה הוא מעצמו. פיון שהתחילו לעשות המעשה, למד את האמנים לעשות אותה מה שלא היו יודעים מקדם לכן.

מה הטעם? משום שברכת הקדוש ברוך הוא שרתה על דם, ועל כן כתוב בהבנתו, הוא נבנה מעצמו, שהוא למד את הלמוד לאמנים איך להתחיל לעשות, ולא הסתלק מעיניהם הרשם של אותו המעשה ממש,

באנון (דף טד ע"א) לבושין שליט על כל בני עלמא ומלך בהו ומרד במאריה ואמר דאיהו שליטא דעלמא והוה מפתה לבריייתא אבתריה עד דמשך בני נשא למיפק מבתר פולחנא דמארי עלמא. אמר רבי שמעון באילין לבושין ידעי בהו חברייא רזא עלאָה:

מתניתין. ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים. רבי שמעון פתח (מלכים א ו) והבית בהבנתו אכן שלמה מסע נבנה ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בפית בהבנתו. והבית בהבנתו. וכי לא היה בני ליה שלמה וכלהו אמנין דהוו תמן, מהו בהבנתו.

אלא כן הוא כמה דכתיב, (שמות כה) מקשה תיעשה המנורה. אם היא מקשה מהו תיעשה. אלא ודאי כלא באת וניסא אתעביד איהו מגרמיה. פיון דשראן למעבד עבידתא אוליה לאומנין למעבד בה מה דלא הוו ידעין מקדמת דנא.

מאי טעמא בגין דברכתא דקדשא בריך הוא שרא על ידיהו, ועל דא כתיב בהבנתו איהו אתבני מגרמיה, דהוא אולפא אולפן לאומנין היאך שראן למעבד, ולא אסתלק מעיניהו רשימו דההוא עבידתא ממש